

nito. De sad som Detektiver forpuppett henne i en Krog, hvor de skiftevis rejste sig halvt op for at kaste et spejdende Blik omkring i Salen.

Skønt Mads Vestrup allerede havde vist sig paa Orkester-Forhøjningen, hvorfra han skulde tale, var der stadig en Del Uro mellem Folk. Flere, som bare var kommen for at tage den mærkværdige Præst i Øjesyn, søgte straks igen mod Udgangen, fordrevet af den skrækkelige Luft i den lavloftede Sal. En Mand rejste sig midt i Forsamlingen og raabte, at man skulde lukke Vinduer op. En Arbejder vakte Munterhed ved at anbefale „at dreje om for Gassen.“

Susse og hendes Ven, der efterhaanden havde arbejdet sig gennem Trængslen ved Døren, fik nu trykket sig et Par Siddepladser til paa en af Sidebænkene langs med Væggen. De havde undervejs opdaget flere af deres Bekendte. Ikke langt fra dem sad Jørgen Berg og Fru Maja. Noget længere tilbage saaes Karl Mays lodne Pudelhundehoved med Hagen hvilende paa Stokkeknappen, og ved Siden af ham hans Skygge, Lejf Knudsen, med Skitsebog og Blyant. I Lejfs Barneansigt lyste et Smil, som om han just fik Ideen til en onskabsfuld Karikatur af „Vandrepræsten“.

Mads Vestrup gjorde nu heller ikke nogen imponerende Figur og skuffede straks dem, der var kommen med Forventning om at se et Monstrum af eventyrligt Udseende. Som altid, naar han befandt sig ene mellem lutter Købstadboere, følte han sig som lukket inde i et Rovdyrbur og blev forsagt. Der var desuden ingen Talerstol, der kunde tjene ham til Dækning. Paa den lave Forhøjning stod blot et Bord.

Han begyndte med at fortælle en lille Historie. Det var om en ung Mand, der af Letsindighed blev Forbryder og efter en Række gruelige Misgerninger tilsidst maatte lade sit Liv paa Galgebakken udenfor sin Fødeby, hvor hans gamle Mor endnu levede. Den Morgen, Henrettelsen fandt Sted, var mange hundrede Mennesker fra Omegnen strømmede til af Nysgerrighed. De stod omkring Skafottet som en bred Mur, da det uhyggelige Optog nærmede sig: Først Politimesteren og Præsten, saa Bød-